

Selskaber ligesom andre Steder, hvilket jeg vilde betragte som et Tab. Aarhus By og dets Borgere har ofret mange Tusinder paa dette Teater. Det vilde være en Skam, om det skulde gaa i Aarhus, som det er gaaet i Randers, at man i Stedet for at benytte Teatret som Skuespilteater benytter det som Biografteater, af hvilken Slags Teatre der er tilstrækkeligt i Byen i Forvejen. Der er til Finansministeren indsendt Andragende om Eftergivelse af den Skat, som tilkommer Staten, og jeg haaber, at Bestyrelsen vil faa et imødekommende Svar derpaa. Der er nemlig samtidig indgivet Andragende til Aarhus Byraad om Eftergivelse af den Skat, som tilkommer Kommunen, og man har derfra faaet det Svar, at saafremt Staten giver Afkald paa, hvad der tilkommer den, vil Byraadet gaa ind paa denne Anmodning. Meget afhænger derfor af, om Ministeren stiller sig imødekommende overfor Teatret.

Der næst har jeg en kort Bemærkning at gøre til den højtærede Kultusminister angaaende den Indskrænkning af Udlaanet, som har fundet Sted ved Statsbiblioteket i Aarhus paa Foranledning af Ministeren, der ved et Cirkulære har udelukket omtrent 900 Bind, der tidligere var tilgængelige for Publikum, fra Udlaanet. Jeg finder ligesom det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen), at denne af Ministeren foretagne Indskrænkning af Udlaanet i Virkeligheden er en Indskrænkning af Folkeoplysningen. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder angaaende denne Indskrænkning af Virksomheden ved vort udmærkede Statsbibliotek i Aarhus — som jeg tror har haft en velsignelsesrig opdragende Betydning for Befolkningen —, eftersom det ærede Medlem fra Hornslet paa en saa fyldstgørende Maade har omtalt disse Forhold, men blot henstille til den højtærede Minister i Stedet for en Indskrænkning af Udlaanet at beordre en Udvidelse af det. Derved vilde man sikkert gaa i den rigtige Retning. Der er i Befolkningen en stærk Trang til Oplysning, og den Oplysning, man kan faa ved Hjælp af Statsbiblioteket i Aarhus, er af en saadan Art, at man ikke kan faa den andre Steder fra.

Endelig vil jeg rette en Forespørgsel til den samme højtærede Minister. For en Maanedstid siden læste jeg i et Blad, at

den højtærede Minister havde plejet Samarbejde med Sverige og Norge om en Fællesoptræden overfor de sidste Dages Helliges eller, som Verden i Almindelighed kalder dem, Mormonernes Missionærer, og Resultatet af Forhandlingerne skulde da blive, at Ministeren vilde fremsætte Forslag til Lov om en almindelig Udvisning af disse Missionærer. Indtil den højtærede Minister har svaret bekræftende paa Spørgsmaalet om, hvorvidt dette forholder sig rigtigt, vil jeg vægre mig ved at tro, at en demokratisk Minister i Aaret 1912 vil gaa med til en Indskrænkning af den overfor ikke-anerkendte Trossamfund alt i Forvejen meget begrænsede Religionsfrihed. Der findes her i Landet omtrent 1,100 Statskirkepræster og omtrent 50 Missionærer af de sidste Dages Hellige. Kan de Herrer Præster ikke ved Hjælp af deres Bibel og ved Hjælp af nogen Tro paa, at den Sag, de arbejder for, er Sandhed og Ret, dokumentere, at alt, hvad de sidste Dages Hellige lærer, er falsk Lære, bør vistnok den højtærede Minister alligevel ikke spekulere i den Slags Indskrænkninger af Friheden paa det religiøse Omraade, hvorved Danmark vilde synke ned i de civiliserede Staters anden Række. Statskirkens Præster har en meget stor Magtstilling. Der staaer 22 af dem overfor hver 1 af disse Missionærer, som ifølge enkelte Bladudtalelser skulde udvises af Landet. De 22 Præster er lærde Mænd, som har ofret Aar af deres Tid paa at studere Teologi, den ene Missionær er en Mand, som er udgaaet fra en Fabrik, fra et Værksted, fra et Lager, fra en Butik, og som ikke har ofret Tid paa at studere Teologi. Man skulde da synes, at Præsterne maatte have let ved at dokumentere overfor disse Missionærer, at deres Lære ikke er i Overensstemmelse med Sandheden. Jeg har tilhørt denne Kirke i omtrent 20 Aar. Jeg kender disse Mænd, og jeg ved, at det er hæderlige, ærlige og oprigtige Mænd, og derfor mener jeg — forudsat at der virkelig er noget i de omtalte Meddelelser i Bladene —, at det vilde være for galt, om man paa denne Maade begrænsede den i Forvejen begrænsede Religionsfrihed, vi har. Jeg vil derfor meget gerne udbede mig et Svar af den højtærede Minister angaaende denne Sag, som har været Genstand for Omtale i forskellige Blade.